

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2756	Σάββατο ἑσπέρης 17 Ὀκτωβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--------------------------------------	---

Τοὺς νεκροὺς αὐτοὺς ποίος θὰ τοὺς ἀναστήσῃ; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ!

«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Λουκ. 21,33)

Δοξάζω, ἀγαπητοί μου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ μᾶς ἀξιώνει καὶ πάλι νὰ κηρύττουμε τὸν λόγο του.

Συγκίνησις καταλαμβάνει τὴν ψυχὴ μου. Αἰσθάνομαι τὴν **εὐθύνη**, ποὺ ἔχω ἀπέναντι τοῦ λαοῦ, τῶν Χριστιανῶν μας. Ἄς ζητήσουμε ὅλοι τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν **φωτισμὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος**: ἐὰν δὲν φωτίσῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τότε ὅχι ἓνα, ὅχι δέκα, ἀλλὰ καὶ χίλια κηρύγματα ν' ἀκούσετε, δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ ὠφέλεια· ἀπὸ τὸ ἓνα αὐτὶ θὰ μπαίνουν, ἀπὸ τὸ ἄλλο θὰ βγαίνουν.

Ἔτσι ἦταν στὴν ἀρχὴ καὶ οἱ **μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ**. Τρία χρόνια τοὺς εἶχε κοντά του, τοὺς δίδασκε τὰ σπουδαιότερα λόγια ποὺ ἀκούσθηκαν ἐπάνω στὴ Γῆ, μὰ δὲν τὸν ἐνίωθαν, δὲν τὸν καταλάβαιναν, τὸν πίκραιναν· ἔως δότου ἤρθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, ἄνοιξε τὶς καρδιές των, καὶ τότε κατάλαβαν τί τοὺς ἔλεγε ὅσο τὸν εἶχαν μαζί τους. Καὶ ἂν οἱ μαθηταί, ποὺ ἦταν ἅγιοι ἄνθρωποι, εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιο γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴν οὐράνια διδασκαλία, πόσο μάλλον ἡμεῖς, ἀδελφοί μου;

Γι' αὐτὸ βλέπετε στὴν Θεία Λειτουργία ὁ ἱερεὺς, προτοῦ νὰ διαβάσῃ τὸ εὐαγγέλιο, διαβάζει μέσα στοῦ ἱεροῦ μιὰ **εὐχὴ** μυστική, ποὺ καλύτερα θὰ ἦταν νὰ τὴ διαβάσῃ φωναχτά. Τί λέει αὕτῃ ἡ εὐχή; **Παρακαλεῖ τὸ Θεό, νὰ φωτίσῃ** τὰ πνεύματα τῶν πιστῶν· «Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, φιλόκωπος Δέσποτα, τὸ τῆς σῆς θεογονίας ἀκήρατον (=ἀμόλυντο, ἄγνὸ καὶ καθαρὸ) φῶς καὶ τοὺς τῆς διανοίας ἡμῶν ὀφθαλμοὺς διάνοιξον εἰς τὴν τῶν εὐαγγελικῶν σου κηρυγμάτων κατανόησιν». Θεέ μου, λέει, ποὺ μᾶς ἀξιώνεις ν' ἀκούσουμε τὰ λόγια σου, λάμψε μέσα στὴν καρδίᾳ μας τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ἄγνὸ καὶ καθαρὸ σου φῶς, καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, γιὰ νὰ μπορέσουμε κ' ἡμεῖς νὰ κατανοήσουμε τὰ κηρύγματα τοῦ Εὐαγγελίου σου. Τί ὁμορφο εἶνε νὰ βρίσκεται κανεὶς πρῶτῃ - πρῶτῃ σ' ἓνα βουνὸ καὶ νὰ βλέπῃ νὰ βγαίνῃ ὁ ἥλιος, νὰ διαλυθῇ τὰ σκοτάδια καὶ νὰ φωτίζῃ ὅλη τὴ γῆ! Ὡραία ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου· μὰ πιὸ ὁμορφο εἶνε ν' ἀνατέλλῃ ὁ πνευματικὸς ἥλιος, ὁ Χριστός. Ὁ φυσικὸς ἥλιος φωτίζει τὰ σώματα, τὴ νεκρὴ φύσι, ὁ Χριστὸς μὲ τὸ Εὐαγγέλιό του φωτίζει τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλ' ὅπως τὸν ἥλιο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἀπολαύσῃ ἔχοντας τὰ μάτια του κλειστά, ἔτσι δὲν μπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ καὶ τὸ οὐράνιο φῶς τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ μάτια τῆς καρδιᾶς κλειστά. **Λάμψε, Χριστέ, μέσ' στὶς καρδιές μας τὸ ἀθάνατό σου φῶς.**

Τὴν ὥρα αὕτῃ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο τοῦ Θεοῦ ὅλοι· καὶ σεῖς οἱ ἀκροαταὶ καὶ ἡμεῖς οἱ κήρυκες. **Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν εἶνε λόγια ἀνθρώπου**, δὲν λέμε λόγια δικά μας· **λέμε λόγια τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας**. Κ' ἔπρεπε ὅλοι νὰ αἰσθανώμαστε **εὐθύνη**.

Ἔνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔφτασε 80 χρονῶν καὶ ζώντας στὴν ἐρημίᾳ εἶχε ἀγιάσει, ἐκεῖ ποὺ ἔβρισκε τὰ πρόβατα καὶ σκεπτόταν τὸν Κύριο, εἶδε πράγματα μεγάλα. Ἄκουσε φωνὴ νὰ τοῦ ἀναθέτῃ· —Πήγαινε κάτω στοῦ λαοῦ νὰ κηρύξῃς, νὰ πῆς τὰ λόγια μου. —Θεέ μου, ἀπαντᾷ αὐτός, δὲν μπορῶ, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μιλήσω. Τὰ λόγια σου μπερδεύονται στὸ στόμα μου, εἶμαι βραδυλόγιστος καὶ ἱσχνόφωνος, μικρὴ κ' ἀδύνατη ἡ φωνή μου. Ἀφησέ με ἐδῶ νὰ βόσκω, μὴ μοῦ ἀναθέτεις τέτοια μεγάλη ἀποστολή... Καὶ αὐτός, ποὺ ἀρνιόταν τότε νὰ πάῃ κάτω στὴν πολιτεία νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, δὲν ἦταν κάποιος μικρὸς καὶ ἀσήμαντος· ἦταν ὁ **Μωυσῆς** (βλ. Ἐξ. κεφ. 3ο.). Τὸν ἴδιο μάλιστα φόβο εἶχαν καὶ οἱ ἄλλοι προ-

φῆτες, ὁ **Δαυίδ**, ὁ **Ἡσαΐας**, ὁ **Ἰερεμίας**, ὅλα τὰ μεγάλα ἐκεῖνα πνεύματα. Ἄν λοιπὸν ἐκεῖνοι ἐνίωθαν αὐτὸ τὸ δέος, τὸν φόβο νὰ κηρύξουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, πόσο μάλλον ἡμεῖς;

Θὰ ἔπρεπε, ἀδελφοί καὶ πνευματικὰ τέκνα μου, **τὴν ὥρα αὕτῃ ἐδῶ** στὸν ἄμβωνα νὰ μὴν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος· θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα, αὐτὰ καὶ ἀθάνατα πνεύματα τῆς Ἐκκλησίας· ἓνας **Χρυσόστομος, Βασίλειος, Γρηγόριος Θεολόγος**. Τί λέω; θὰ ἔπρεπε ἐδῶ νὰ βρίσκεται ἓνας **ἄγγελος**, ἀρχάγγελος, **γιὰ νὰ κηρύξῃ** στὴν οἰκουμένη τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἄγγελος; Ναι ἄγγελος, γιατί αὐτὸς ἔχει ὑπαρξὶ πεντακάθαρη καὶ γλῶσσα πύρινη. Ἀλλὰ ἀλλοίμονό μας! ἐὰν ἐδῶ ἦταν κάποιος ἄγγελος, **θὰ ἦταν αὐστηρὸς αὐστηρότατος**: πολὺ πιὸ αὐστηρὸς ἀπ' ὅ, τι ἡμεῖς οἱ αὐστηροὶ λεγόμενοι ἱεροκήρυκες. Τὸ στόμα του θὰ ἦταν φωτιά, θὰ καίγε τοὺς μοιχοὺς, τοὺς πόρνους, τοὺς βλαστήμους· δὲν θὰ μπορούσε νὰ πλησιάσῃ κανεὶς ἓναν ἄγγελο ποὺ θ' ἄστραφτε καὶ θὰ βροντοῦσε ἐπάνω στοὺς δεσποτικούς θρόνους καὶ τοὺς ἄμβωνες. Μποροῦσε ὁ Θεός, τοῦ εἶνε εὐκόλο, **κάθε φορὰ ποὺ λειτουργοῦμε** καὶ κηρύττουμε νὰ ἔστελνε ἓναν ἄγγελο. Ὅπως ἔστειλε στὴν ἀγνὴ παρθένο Μαρία καὶ τῆς εἶπε τὸ «**Χαῖρε**» (Λουκ. 1,28), ἔτσι μπορούσαν νὰ κατεβαίνουν καὶ στὰ ἱερὰ θυσιαστήρια νὰ λειτουργοῦν ἄγγελοι κι ἀπὸ τοὺς ἄμβωνες νὰ μιλοῦν ἀρχάγγελοι. Μὰ δὲν τὸ 'κανε αὐτὸ ὁ Θεός. **Γιατί δὲν τὸ 'κανε;** Ἐξηγεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος·

Σὲ ἀνθρώπους ἔδωσε τὰ ἅγια μυστήρια καὶ τὴν ἐντολὴ νὰ κηρύττουν, σὲ ἀπλοϊκοὺς ψαράδες. Μάζεψε ἀτελεῖς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔδωσε τὴ μεγάλη ἐντολὴ «**Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα**», πηγαίνετε σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι, βορρᾶ καὶ νότο, ὅπου ὑπάρχει καλύβα, θνητὸς ἁμαρτωλός, ὅπου ὑπάρχει ἀνθρωπότης· κηρύξτε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ· διδάξτε τους νὰ τηροῦν «**πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν**», καὶ βαπτίστε τους «**εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος**» (Μάρκ. 16,15. Ματθ. 28,19). Αὕτῃ τὴν ἐντολὴ ἔδωσε στοὺς δώδεκα ἀποστόλους. Καὶ οἱ ἀπόστολοι πῆραν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, τὸν οὐράνιο σπόρο, καὶ σὰν τὸ γεωργό (ποὺ τέτοια ἐποχὴ σπέρνει τὸ σπόρο μέσα στὴ γῆ καὶ βγαίνουν τὰ στάχυα), τὸν ἔσπειραν μέσ' ἀπὸ τοὺς κόπους, δάκρυα καὶ αἷματα, καὶ μὲ τὸν μεγάλο πόθο τους «**εἰς πᾶσαν τὴν γῆν**» (Ψαλμ. 18,5).

Καὶ μετὰ τοὺς ἀποστόλους οἱ μαθηταὶ τῶν ἀποστόλων, π.χ. ὁ **εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς** ὁ μαθητὴς τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Κοντὰ του διδάχτηκε. Πῆρε μετὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἄπλωσε τὰ δῖχτυα του σὰν ψαράς μέσα στὴν οἰκουμένη, ἔφτασε μέχρι τὴν Ἀθήνα καὶ τὴ Θήβα, καὶ κήρυξε. Καὶ μέχρι σήμερα κηρύττει διὰ τοῦ Εὐαγγελίου του. Τὸ Κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιο εἶνε ὠραιότατο, εἶνε σὰν ζωγραφία. Θὰ σᾶς παρακαλέσω ὅταν πάτε στὰ σπίτια σας, ἀνοίξτε ἀπόψε νὰ διαβάσετε τὸν Λουκᾶ. Φρέσκο τὸ πνεῦμα του, ὠραία ἡ γλῶσσα του, γλαφυρὰ ἡ διατύπωσί του, ζωντανὲς οἱ εἰκόνες του. Βλέπετε μέσα ἐκεῖ ἓνα πνεῦμα καθάριο, πνεῦμα ποὺ τὸ φώτισε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Λουκᾶς διδάσκει μέχρι σήμερα μὲ τὰ γραπτὰ κείμενά του, τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων.

Σὲ ἀνθρώπους λοιπὸν ἀνέθεσε ὁ Κύριος τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου. Καὶ ὅταν ὑπάρχουν αὐτὰ ν' ἀκούσουν καὶ καρδιὲς νὰ αἰσθανοῦν, τότε **τὸ κήρυγμα κάνει θαύματα**.

Θαύματα; Ναί θαύματα. "Ένα ανέκδοτο ή μάλλον **δραμα** θά σās διηγηθώ και τελειώνω.

"Ήταν ένας προφήτης. Καί μία μέρα τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ τὸν ὕψωσε ψηλὰ - ψηλὰ, ἐπάνω στὰ συννεφα, καί τὸν πῆγε σ' ἓνα κάμπο, σὰν τῆς Φλωρίνης, τῆς Θεσσαλίας, τῆς Θράκης, καί τὸν ἄφησε ἐκεῖ. "Όταν αὐτὸς ἀνοιξε τὰ μάτια του τί νὰ δῇ; "Ό κάμπος δὲν ἦταν γεμάτος στάχια, οὔτε ὑπῆρχαν θεριαστάδες νὰ τὸν θερίσουν. "Εκεῖ ἦταν ἓνας ἄλλος «θεριστής». "Όπως ἡ μηχανή θερίζει τὰ στάχια κίτρινα, τὰ κόβει καί πέφτουν, καί ἀπ' αὐτὰ βγάζει καρπὸ, ἔτσι καί μέσ' στὴν κοινωνία περνάει μιὰ ἄλλη θεριστική μηχανή ποὺ θερίζει· περνάει **τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου**. "Εκεῖ λοιπὸν, στὸ μεγάλο κάμπο εἶχε περάσει τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου. Καί ἀνοίγοντας τὰ μάτια του ὁ προφήτης τί εἶδε; "Ό μεγάλος κάμπος, ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο ὡς τὸ ἄλλο, ἦταν γεμάτος σκόρπια ὅστ'α, κόκκαλα ἀνθρώπων, πλυμένα ἀπὸ τὶς βροχὲς καί ξερὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Εἶδε καί ἔφριξε. Κ' ἐκεῖ ἀκούει τῇ φωνῇ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέρῃ· «*Υἱὲ ἀνθρώπου*», κήρυξε στὰ κόκκαλα. «Θεὲ μου, λέει, στὰ κόκκαλα, στοὺς νεκροὺς νὰ μιλήσω; Στείλε με στοὺς ζωντανοὺς νὰ μιλήσω, νὰ μ' ἀκούσουν. Τὰ κόκκαλα εἶνε δυνατόν ν' ἀκούσουν; Δὲν ἀκοῦνε οἱ νεκροί. Καί ὅμως ἐδῶ ὁ Θεὸς διατάζει· Μίλα στὰ κόκκαλα! λέει. Καί τότε ὁ προφήτης κηρύττει στὰ κόκκαλα· "Όστ'α, κινήθητε, πλησιάστε, ταιριάξτε. Καί τότε ἐγίνε σεισμός. "Εκατομμύρια κόκκαλα ἀκούγονται νὰ τρίζουν (γιατὶ ξέρετε, ὁ ἀνθρώπινος σκελετὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ 206 κόκκαλα, μικρὰ καί μεγάλα). "Ακούει ὁ προφήτης νὰ τρίζουν τὰ κόκκαλα καί τὸν πιάνει φόβος. Τὸ κάθε κόκκαλο πῆγαινε στὴ θέσι του, καί σὲ λίγο ὅλος ὁ κάμπος γέμισε ἀπὸ σκελετοὺς καὶ ἀνθρωπίνους. Τότε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ τοῦ λέει· «Κήρυξε δευτέρη φορά. Κηρύττει πάλι· "Όστ'α - νεκροί, ἀκούστε!... Καί πάνω στὰ κόκκαλα ἀνέβηκαν σάρκες, καί πάνω στὶς σάρκες νεῦρα, φλέβες μικρὲς καί μεγάλες· καί μέσα στὸ κορμὶ πνευμόνια, καρδιές, ἐγκέφαλος, καί πάνω ἀπ' ὅλα δέρμα. Γέμισε τώρα ὁ κάμπος κορμιά, ἀκίνητα πτώματα. Τρίτη ἐντολὴ τέλος· «Κήρυξε τώρα στὰ πτώματα. Καί κηρύττει στὰ πτώματα· «Νεκροί, ἀναστήθητε! Κ' ἐκείνη τὴν ὥρα τί ἐγίνε· ἀνοιξαν τὰ μάτια τους, ζωντάνεψαν ὅλοι, καί γέμισε ὁ κάμπος ἀπὸ μυιοῦνια, ἑκατομμύρια τῶν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων.

Αὐτὸ ἦταν τὸ δράμα. "Αν ἀγαπάτε τὴν ἁγία Γραφή, διαβάστε τὸ βράδυ καί τὸ κεφάλαιο 37 ἀπὸ τὸν **προφήτη 'Ιεζεκιήλ**, νὰ τὸ δῆτε. Καί ξέρετε πότε διαβάζεται στὴν Ἐκκλησία μας ἡ θαυμασία αὐτὴ περικοπή; **Τὸ Μέγα Σάββατο** μετὰ τὴν περιφορὰ τοῦ ἐπιταφίου. Τὴ διαβάσατε κάποτε καί ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος καί συγκινήθηκε. Αὐτὴ ἡ εἰκόνα ταιριάζει σ' ἐμās, στὴν πατρίδα μας, κατὰ τὸν Ἑθνικὸ Ὑμνο ποὺ λέει·

«*Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη - τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά
καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρεωμένη - χαίρε ὦ χαίρε, λευτεριά*». Κόκκαλα ἦταν, νεκροταφεῖο, καί πάνω σ' αὐτὰ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ· **Ἑλλάς, ἀναστήσου**. "Ετσι βγήκε καί ἡ λευτεριά μας.

Τώρα;... **Θὰ κολαστοῦμε, ἀδέρφια μου**. Ἐμένα μοῦ ῥχεται νὰ σταματήσω, νὰ μὴν κηρύττω. Ποιὸς ἀκούει; Εὐκολώτερα θ' ἀκούσῃ ἓνας νεκρὸς, νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸν τάφο, παρὰ ἓνας ζωντανὸς βουτηγμένος στὴν ἀτιμία.

"Επ'ανέρχομαι στὸ θέμα. **Τί σημαίνει αὐτὸ** τὸ δράμα τοῦ Ἰεζεκιήλ; "Εχει σημασία. Διδάσκει πρῶτον, ὅτι **μὴ μέρ'α οἱ νεκροί θ' ἀναστήθουν**. Ἀλλὰ ὑπάρχουν δυὸ λογίων νεκροί· αὐτοὶ ποὺ ν'ε στὸ νεκροταφεῖο, κ' ἐμεῖς ποὺ περπατᾶμε. "Εκείνους μὴν τοὺς κλαῖτε· κλάψτε ἐμās. Θά ῥθῃ καιρὸς -τὸ λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς, κάτι βλέπω κ' ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς- ποὺ θὰ πᾶμε στὰ μνήματα καί θὰ ποῦμε· «Βγῆτε, σεῖς οἱ πεθαμένοι, νὰ μποῦμε ἐμεῖς οἱ ζωντανοί». "Ερχεται ἡ ὥρα! Θὰ πληρώσουμε μὲ τόκο καί ἐπιτόκιο τὰ ὄργια ποὺ κάνομε. Τὸ πρῶτ' ἦρθε μιὰ γυναῖκα καί μοῦ λέει· Πάτερ μου, χανόμαστε. "Εδῶ στὸ βουνὸ ὑπάρχουν σπηλιές, ποὺ τὶς ἀνοίξαν οἱ στρατιῶτες μας στὸν πόλεμο σὰν καταφύγια. Δὲν σηκώνεσαι καμμιὰ βραδιὰ νὰ πᾶς μετ' ἡ μαγκούρα στὶς σπηλιές νὰ δῆς τί γίνεται; «*αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν*» (Ἐφ. 5,12). "Αν ἦμουν κράτος, ὅχι ἐπίσκοπος, αὐτὰ μπορούσαν νὰ λείψουν μέσα σὲ 24 ὥρες. "Ενα ἄλλο κτηνάριο ἀπὸ ἓνα χωριὸ ἀτίμασε ἓνα κορίτσι λευκὸ, πάνλευκο. Κι ἀφοῦ ἔμεινε ἔγκυος, τὴν πῆγε σὲ κλινικὴ νὰ κἀνῃ ἔκτρωσι. Τὸν καλοῦμε τώρα μιά, δυὸ, τρεῖς, τέσσερις, πέντε φορὲς στὸν δεσπότη. Τί νὰ κάνω; Δὲν εἶμαι βλέπεις οὔτε εἰσαγγελέας οὔτε στρατηγός. Καί μόλις τὸν ἐκάλεσα στὴν πλατεῖα, ἄρχισε νὰ μὲ ὑβρίζει μὲ τὰ φοβερώτερα λόγια.

Νεκροὶ δὲν εἶνε μόνο αὐτοὶ ποὺ ν'ε στὰ μνήματα· εἶνε καί ἄλλοι, «ζωντανοί». Γιατὶ εἶνε νεκροί; Ἐμένα ῥώτατε; Διαβάσατε στὸ Κατὰ Λουκᾶν εὐαγγέλιο τὴν **παραβολὴ τοῦ ἀσώτου** (βλ. Λουκ. 15,11-32). Τί λέει; Τὴν ξέρετε· ὅτι ἓνας πατέρας εἶχε δυὸ παιδιά.

Τοῦ μικρότερου τὰ μυαλὰ πῆραν ἀέρα. -Πατέρα, φεύγω. Δὲν πῆρε τὴν εὐχὴν του. Τράβηξε μακριὰ· ἔζησε μὲ διασκεδάσεις, γλέντια, γυαλίσματα. Μετὰ μετανόησε, γύρισε πίσω. "Ό πατέρας δὲν τὸν ἔδωξε, ἀνοιξε τὴν ἀγκάλη καί τὸν δέχτηκε, ἀνοιξε τὸ σπῖτι κ' ἔκανε τραπέζι. "Όταν ὁ ἄλλος γιὸς ἦρθε, ἀκούει βιολιά, μουσικὲς. -"Ω, λέει, γιατί αὐτὰ; -"Ἦρθε ὁ ἀδερφός σου, τοῦ λένε. Δὲν ἤθελε νὰ μῆνῃ. "Ό πατέρας βγαίνει στὴν πόρτα. -"Ελα μέσα, παιδί μου. -"Όχι. -Γιατί; -Ἦρθε αὐτὸς ὁ ἄσωτος καί τὸν δέχτηκες. -Παιδί μου, λέει ὁ πατέρας, ἔπρεπε νὰ χαροῦμε σήμερα, γιατί αὐτὸς ὁ ἀδερφός σου **«νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη»**.

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι ἡ ἁγία Γραφή κάνει διακρίσι· ὑπάρχουν νεκροὶ ποὺ ν'ε μέσα **στὰ φέρετρα** καί στοὺς τάφους, καί νεκροὶ ποὺ περπατοῦν ἔξω. Πόσοι εἶνε οἱ κάτοικοι ἐδῶ στὴν πόλι; Δέκα χιλιάδες; δὲν μοῦ λέτε, πόσοι εἶνε ζωντανοί, **ζωντανοὶ ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ**; "Όποιος δὲν σκέπτεται τὸ Θεό, ἡ καρδιά του δὲν πάλλει ἀπὸ πίστι καί δὲν ζῇ ἐν ἀρετῇ, δὲν κάνει σταυρὸ, ἐλεημοσύνη, ἔργο ἀγαθόν, αὐτὸς εἶνε νεκρὸς, νεκρὸς ἀταφος. Πόσοι εἶνε ἔτσι! Πλήθος. Αὐτοὺς τοὺς νεκροὺς **ποιὸς θὰ τοὺς ἀναστήσῃ; "Ό λόγος τοῦ Θεοῦ**· καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἠθικὴ καί πνευματικὴ **νεκρανάστασις**, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλη ἀξία.

Αὐτὰ, ἀγαπητοί μου, ἀπόψε. Ἀρχίζουμε τὸ κήρυγμα. Θεέ μου, ποῦ θὰ σπείρω τὸν λόγο σου καί **πόσοι θὰ μ' ἀκούσουν**; Δύσκολα τὰ χρόνια ποὺ ζοῦμε. Οἱ ἀνθρώποι τὴ νύχτα θ' ἀνοίξουν ν' ἀκούσουν ἄλλος τὸν ἓνα κ' ἄλλος τὸν ἄλλο σπασμό. Τ' αὐτὰ τους κολλημένα ἐκεῖ, ν' ἀκούσουν ψευτιὲς ἐπὶ ὥρες, καί τὰ μάτια τους τεντωμένα στὶς ὁθόνες τῆς ἁμαρτίας. Μόνο στὰ λόγια τοῦ Θεοῦ ἔχει βουλώσει τὸ αὐτιά τους ὁ σατανᾶς, νὰ μὴν ἀκοῦνε τὸ Εὐαγγέλιο, τὰ λόγια τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀρετῆς καί τοῦ φωτός.

Δύσκολα λοιπὸν τὰ χρόνια, μὰ ἐμεῖς **θὰ κηρύξουμε**. Ἀκούω τὸν προφήτη Ἰωὴλ ποὺ φωνάζει· Κηρύξτε, σαλπίστε (βλ. Ἰλ. 1,5· 2,1,15· 4,9). Θὰ κηρύξω κ' ἐγὼ. "Αν δὲν μ' ἀκούσουν οἱ χίλιοι, θὰ μ' ἀκούσουν πεντακόσοι· δὲν θ' ἀκούσουν οἱ πεντακόσοι; θ' ἀκούσουν οἱ διακόσοι· δὲν ἀκοῦνε οἱ διακόσοι; θ' ἀκούσουν οἱ ἑκατό· δὲν ἀκοῦνε οἱ ἑκατό; θ' ἀκούσουν οἱ πενήντα· δὲν ἀκοῦνε οἱ πενήντα; θ' ἀκούσουν οἱ εἴκοσι, οἱ δέκα. Δὲν ὑπάρχουν, Θεέ μου, δέκα; ἄς ἀκούσουν πέντε; Ἀλλὰ καί ἓνας ν' ἀκούσῃ, φτάνει αὐτός· ἔχει ἀξία. "Αν ὅμως δὲν ὑπάρχη οὔτε ἓνας; ἔ τότε, ἀδέρφια μου, δώστε μου μιὰ λεκάνη νὰ πλύνω τὰ χέρια μου καί νὰ πῶ· «*Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος... τούτου*» (πρβλ. Ματθ. 27,24). "Όταν κ' ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς παρουσιασθῶ στὸν ἄλλο κόσμον μπροστὰ στὸ Χριστό, γυμνὸς ἀπὸ ἀξιώματα, γυμνὸς ἀπὸ μίτρες καί ἐγκόλματα, καί θὰ δικάζονται οἱ ψυχές μας, θὰ πῶ· Χριστέ μου, τὸ καθῆκόν μου θὸ ἔκανα, πῆγα στὴ Φλώρινα, τοὺς κήρυξα μ' ὅλη μου τὴν πίστι τὸν λόγο σου· τώρα, ἂν αὐτοὶ δὲν τὸν ἐφαρμόζουν, εἶνε ἄλλο ζήτημα.

Ταῦτα, ἀγαπητοί μου. Ἀρχίσαι μετὰ κηρύγματα. Σās παρακαλῶ πολὺ, φροντίστε τὰ καθήκοντά σας. Τὸ δικό μου χρέος τὸ ξέρετε· θὰ πῶ «τὰ σῦκα σῦκα καί τὴ σκάφη σκάφη». Μὲ γνωρίζετε· γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ παίζω κορὼνα-γράμματα καί τὸ θρόνο καί τὴ ζωὴ μου. Γι' αὐτὸ καί θεωροῦμεθα τρελλοί· γιὰ τὸν κόσμον τρελλὸς θεωρεῖται σήμερα ὁποῖος πάει μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. "Ετσι κοντὰ στ' ἄλλα παράσημα πῆρα ἐδῶ καί τὸ παράσημο τῆς τρέλλας. Δοξάζω τὸ Θεό. Ἀπὸ ἐμένα ψευτιά δὲν θ' ἀκούσετε· θὰ σās πῶ τὴν ἀλήθεια ἀτόφια, ἀκέραια, μπροστὰ στὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καί μπροστὰ στὴν ἀγαπητὴν πατρίδα. Γιατὶ ξέρω, ὅτι μόνο ἡ ἀλήθεια ἀνασταίνει καί σὺ ζεῖ λαοὺς. Τὸ καθῆκόν τὸ δικό μου εἶνε αὐτό.

Τὸ δικό σας καθῆκον ποιὸ εἶνε; Νὰ **ῥχστε τακτικὰ καὶ ν' ἀκούτε** τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Νὰ προσπαθῆτε αὐτὰ ποὺ ἀκούτε **νὰ τὰ ἐφαρμόζετε**. Σās εἶπα ἀπόψε νὰ πᾶτε στα σπῖτια νὰ διαβάσετε τὸ Κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον· νὰ τὸ διαβάσετε. Σās εἶπα ν' ἀνοίξετε τὸ 37ο κεφάλαιο τοῦ Ἰεζεκιήλ· διαβάστε τὸ προτοῦ νὰ κοιμηθῆτε. Νὰ ἐκτελῆτε ὅ,τι μαθαίνετε· γιατί εἶπε ὁ Χριστός, «*Μακάριοι*» ὅχι οἱ ἀκούοντες μόνο «*τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ*» ἀλλὰ καί «*οἱ φυλάσσοντες αὐτόν*» (Λουκ. 11,28). Καί τέλος **νὰ μὴν ῥχστε μόνοι σας**. Ἦταν μέρες ποὺ τὸ κήρυγμα μας ἀκούγονταν σὲ βουνὰ καί λαγκάδια· τώρα δὲν τό ἔχουμε τὸ προνόμιο αὐτό. Ἀλλὰ δὲν καμπτόμεθα, δὲν λυγίζουμε. Ἐσεῖς κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεστε, νὰ φέρνῃ ὁ καθένας σας καί κάποιον ἄλλο, ν' αὐξήθουμε, κ' ἔτσι θὰ προχωρήσουμε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Σās ἐῤχομαι, ἀδελφοί μου, κάθε προθυμία καί ζῆλο στὴν ἀκρόασι τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2758

Τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου
Παρασκευὴ 23 Ὀκτωβρίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος διδάσκει

Ὁ οὐρανός, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἓνα ἔξοχο, καταπληκτικὸ θέαμα, ἐμπρὸς στοῦ ὁποῖο ὁ προφήτης Δαυὶδ θαυμάζει λέγοντας: «Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα» (Ψαλμ. 18,2). Εἶνε δὲ ἀξιοπαρατήρητο, ὅτι ἡ θεία Λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου, ποὺ ἐορτάζει σήμερα, ἀρχίζει μὲ μία εὐχή ποὺ ἀναφέρει τοὺς οὐρανούς. «Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι», λέει, «...Τριάς γάρ, εἷς Θεὸς παντοκράτωρ. Οὐ τὴν δόξαν οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται (ἔ.ἀ.)...». Δόξα στὸν παντοκράτορα Τριαδικὸ Θεό, ποὺ τὴ δόξα του ὕμνοῦν οἱ οὐρανοί.

Ἄλλ' ἂν εἶνε ὥραῖος αὐτὸς ὁ οὐρανός, ἀπείρω ὥραιότερος εἶνε ἓνας ἄλλος οὐρανός, οὐρανὸς πνευματικός· καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς εἶνε ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Ἔτσι λέει κάποιος ὕμνος: «Οὐρανὸς πολύφωτος» (εἶνε) ἡ Ἐκκλησία» (κοντάκ. ιγ' Σεπτ.). Σὲ τοῦτο τὸν οὐρανὸ ἥλιος ἄδυτος, ποὺ φωτίζει θερμαίνει ζωογονεῖ, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· σελήνη, ποὺ στέλνει τὸ γλυκό, τὸ ἱλαρὸ φῶς της, εἶνε ἡ ὑπεραγία μας Θεοτόκος· κ' ἑκατομμύρια ἀστέρια εἶνε οἱ ἅγιοι· οἱ ἀπόστολοι, οἱ μάρτυρες, οἱ προφῆτες, ποὺ τὸν κοσμοῦν. Ἐνα λοιπὸν ἀπὸ τ' ἀστέρια αὐτά, ἀστέρι πρῶτου μεγέθους, εἶνε ὁ ἅγιος τιμοῦμε σήμερα, ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος. Λάμπει μὲ τὴ ζωὴ του, μὲ τὴ διδαχὴ του, μὲ τὸ μαρτυρικὸ τέλος του.

Λέγεται ἀδελφόθεος, ἀλλὰ ἡ λέξι αὐτὴ σκανδαλίζει πολλούς. Ἀδελφόθεος σημαίνει ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε Θεός. Ἀλλὰ πῶς εἶνε ἀδελφὸς τοῦ Χριστοῦ; Ἐμεῖς ξέρουμε, ὅτι ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος γέννησε ἓνα καὶ μόνο, μονογενῆ Υἱό, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν «πρωτότοκον υἱὸν αὐτῆς» (Λουκ. 2,7). Αὐτὸν γέννησε, κανένα ἄλλον, ὅπως θέλουν νὰ ποῦν μερικοὶ ἀσεβεῖς, αἱρετικοὶ καὶ ἄπιστοι. Ἐναν ἐγέννησε. Καὶ ὅχι μὲ τρόπο φυσικό, ὅπως γεννώμεθα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μὲ τρόπο ὑπερφυσικό, διὰ Πνεύματος ἁγίου. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστι τῆς Ἐκκλησίας μας. Παρθένος ἡ Παναγία μας πρὸ τοῦ τόκου, παρθένος ἐν τῷ τόκῳ, παρθένος μετὰ τὸν τόκον· ἀειπαρθένης, λένε οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι, ἡ πίστι τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅπως ὁ ἥλιος περνάει τὸ τζάμι ἀλλὰ δὲν τὸ σπάει, ἔτσι καὶ ὁ ἥλιος Χριστὸς πέρασε τὸ παρθενικὸ σῶμα τῆς Παναγίας χωρὶς νὰ κάνῃ καμμιὰ φθορὰ στὴν παρθενία της.

—Μὰ τότε γιατί λέγεται ἀδελφόθεος;

Ἡ παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας λέει, ὅτι ὁ Ἰωσήφ ὁ μνηστὴρ εἶχε παιδιὰ ἀπὸ ἄλλη γυναῖκα, ἡ ὁποία πέθανε καὶ αὐτὸς εἶχε χρεῦσει. Εἶχε τρεῖς γιουούς, καὶ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν ὁ Ἰάκωβος. Ὁ κόσμος αὐτοὺς τοὺς ἔλεγε ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ. Στὴν ἀρχὴ καὶ αὐτοὶ δὲν πίστευαν στὸ Χριστό. Ἀλλὰ μετὰ τὴν Ἀνάστασι πίστεψαν. Ἔτσι

καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔγινε Χριστιανός, ἓνας ἀπὸ τοὺς φλογερούς Χριστιανούς τῆς πρώτης ἐκείνης Ἐκκλησίας. Ἀξιώθηκε μάλιστα νὰ γίνῃ καὶ πρῶτος ἐπίσκοπος τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἦταν δίκαιος, ἄνθρωπος μεγάλης πίστεως, ἄνθρωπος θερμῆς προσευχῆς, τὴν ὁποία ἀσκοῦσε «ἀδιαλείπτως» (πρβλ. Α' Θεσ. 5,17). Προσευχόταν γονατιστός· καὶ λένε, ὅτι ἀπὸ τὶς πολλὲς γονυκλισίες τὰ γόνατά του ἦταν σκληρὰ σὰν τῆς καμήλας. Ἡ καμήλα ἔχει σκληρὰ γόνατα, γιατί εἶνε ψηλὴ καὶ γιὰ νὰ τὴ φορτώσῃς πρέπει νὰ γονατίσῃ· ἔτσι, ἀπὸ τὰ πολλὰ γονατίσματα ἔχει σκληρὰ γόνατα. Ὅπως λοιπὸν τῆς καμήλας ἔτσι καὶ τὰ γόνατα τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἔγιναν σκληρὰ ἀπὸ τὶς γονυκλισίες. Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, δίκαιος, εὐσεβής, ἅγιος.

Γι' αὐτὸ λάμπει μὲ τὸν βίο του, ἀλλὰ λάμπει καὶ μὲ τὴ διδασκαλία του. Διδακτικὸ ἔργο του εἶνε πρῶτον ἡ Θεία Λειτουργία του, ποὺ ἔχει ἐξαιρετικὸ μεγαλεῖο. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὰ προηγούμενα χρόνια ἐξηγοῦσα κι ἀπὸ μία εὐχὴ ἀπὸ τὶς πολλὲς ποὺ περιέχει. Ἡ Λειτουργία αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχαιότερη, τῶν πρώτων ἐκείνων Χριστιανῶν. Μετὰ ἔγινε ἡ Λειτουργία τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ὁ ὁποῖος συντόμευσε τὴ Λειτουργία τοῦ Ἰακώβου. Τέλος ἦρθε ὁ Χρυσόστομος καὶ τὴ συντόμευσε ἀκόμη περισσότερο.

Τί δείχνει αὐτό; Ὅτι τὸ σημαντικὸ δὲν εἶνε ὁ χρόνος ποὺ διαρκεῖ ἡ λειτουργία. Ἡ πνευματικὴ λατρεία βρίσκεται στὴν ποιότητα, ὅχι στὴν ποσότητα. Δὲν εἶνε ἀμετάβλητα αὐτά· μεταβάλλονται ἀλλὰ μόνο δι' ἀποφάσεως καθολικῶν Συνόδων. Σημασία ἔχει ὅχι τόσο ὁ χρόνος ποὺ εἴμαστε μέσα στὴν ἐκκλησία ὅσο ἡ διάθεσί μας. Εἶνε ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας ἐδῶ; προσευχόμεθα ἐκ βαθέων; Αὐτὸ ἀξίζει. Τὸ λέει ἓνας μέγας ἀσκητής· ἓνα «Κύριε, ἐλέησον» ποὺ θὰ πῆς μὲ δάκρυα ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ πολλὰ «Κύριε, ἐλέησον» ποὺ λέγονται τυπικά. Θεομαίχτες καταντούμε! Μπὲς στὴν ἐκκλησία, γονατίσῃς ὅπως ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, κλαῦσε, πόνεσε, θρήνησε, πὲς ἓνα «Κύριε, ἐλέησον» μ' ὅλη τὴν καρδιά σου, καὶ αὐτὸ φτάνει στὸ Θεό. Θὰ τιμωρηθοῦμε γιὰ τὴ θεομαίξια κληρικῶν καὶ ψαλτάδων, ποὺ ψάλλουν μὰ τὸ μυαλό τους τρέχει δεξιὰ κι ἀριστερά. Εἶνε ἁμαρτία. Μπῆκες μέσα; «Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτία...», ὅπως ψάλλει ἄλλοτε θαυμάσια ἡ Ἐκκλησία μας.

Διδάσκει λοιπὸν μὲ τὴ Λειτουργία του ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ποὺ εἶνε λίγο μεγάλη, ἀλλὰ γιὰ ἐκείνους ποὺ τὴν παρακολουθοῦν ἔχει ἓνα μεγαλεῖο ἄφθαστο.

Διδάσκει ἀκόμα καὶ μὲ μία Ἐπιστολή του, ἡ ὁποία ἀνήκει στὶς ἑπτὰ καθολικὲς λεγόμενες ἐπιστολές, γιατί ἀπευθυνόταν ὅχι ὅπως τοῦ ἀποστόλου Παύλου σὲ ἓνα Χριστιανὸ ἢ σὲ μία τοπικὴ ἐκκλησία, ἀλλὰ πρὸς ὅλο τὸν

Χριστιανικό κόσμο, στην «καθ' ὅλου» ἢ καθολικὴ Ἐκκλησία. Διδάσκει ἔτσι ὄχι μία μόνο γενεά, ἀλλὰ γενεές γενεῶν. Ὅσο θὰ ὑπάρχη Ἐκκλησία, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ διδάσκη καὶ ἡ ὑπέροχη αὐτὴ καὶ θεόπνευστη Ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου.

Τί διδάσκει μ' αὐτήν; Πρέπει, λέει, **νὰ ἔχουμε χαρὰ** – πότε; Τί περίεργα πράγματα! Νὰ ἔχουμε κάθε χαρὰ ὅταν πέφτουμε σὲ πειρασμούς καὶ θλίψεις! Ὅταν μᾶς συμβαίνουν δυσάρεστα γεγονότα, νὰ μὴ γογγύζουμε, νὰ μὴ βλαστημοῦμε, ἀλλὰ νὰ λέμε «**Δόξα σοι, ὁ Θεός**». Γιατὶ **οἱ θλίψεις** ποὺ δοκιμάζουμε εἶνε, λέει, ἕνα καμίνι· καὶ ὅπως μέσ' στὸ καμίνι τὰ μέταλλα καθαρίζονται ἀπὸ τὴ σκουριά, ἔτσι γίνεταί με τὶς ψυχὲς μέσα στὸν πόνο. Μεγάλος δάσκαλος ὁ **πόνος**. Ἄν δὲν ὑπῆρχε ὁ πόνος, θὰ ἤμασταν ὅλοι ἐγκληματίες. Ὁ πόνος εἶνε μεγάλη σχολή, ποὺ ὅλοι πρέπει νὰ τὴν περάσουμε γιὰ νὰ μᾶς δεχτῇ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μὴ γογγύζεις λοιπόν, ἀλλὰ δόξαζε τὸ Θεό, διότι **ὁ Θεὸς διὰ τῶν θλίψεων σὲ καθαρίζει** ἀπὸ τ' ἁμαρτήματά σου (βλ. Ἰακ. 1,2).

Μᾶς διδάσκει ἀκόμη, ὅτι **ὁ Θεὸς δὲν εἶνε αἰτία τοῦ κακοῦ**, ὄχι· ὁ Θεός, λέει, μένει «**ἀπείραστος**» ἀπὸ τὰ κακὰ (βλ. ἔ.ἀ. 1,13). **Αἰτία τοῦ κακοῦ**, τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ κακοῦ ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο, **εἶνε – ποῖός; Ἐμεῖς**, ἡ διεφθαρμένη θέλησί μας, ποὺ ῥέπει πρὸς τὸ κακὸ καὶ ὑποχωρεῖ στοὺς πειρασμούς (βλ. ἔ.ἀ. 1,13-15).

Διδάσκει, ὅτι **δὲν πρέπει νὰ ὀρκιζώμαστε**. Τί νὰ ποῦμε τώρα; Κάθε μέρα γίνονται ὅρκοι. Ἀπλώνουν τὰ χέρια τους χιλιάδες πάνω στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὰ πιὸ ἀσημαντά πράγματα καὶ ὀρκίζονται συνεχῶς. Ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς κυβερνοῦν ἔχουν κάνει στὴ νομοθεσία πολλές ἀλλαγές, ἀλλὰ μία ἀλλαγὴ θεάρεστη δὲν θέλουν νὰ τὴν κάνουν, δὲν τοὺς ἀφήνει ὁ διάβολος. Μία ἀλλαγὴ πραγματικὰ σωτήριος θὰ ἦταν νὰ καταργηθῇ ὁ ὅρκος στὰ δικαστήρια. Τίποτα. Συνεχίζουν ἐκεῖ... Καὶ φωνάζει ὁ Ἰάκωβος, συνεπὴς μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὁ ὅρκος ἀπαγορεύεται (βλ. ἔ.ἀ. 5,12).

Μᾶς διδάσκει ἀκόμα μικροὺς - μεγάλους, φτωχοὺς καὶ πλουσίους. Ἰδίως **ἐναντίον τῶν πλουσίων** ἐξαπολύει κεραυνούς. Μὴν ἐπηρεάζεστε, λέει, ἀπὸ τὰ πλούτη, διότι ὁ ἄνθρωπος, παρ' ὅλα τὰ πλούτη καὶ τὴ δόξα του, εἶνε λουλούδι προσωρινὸ ποὺ τὸ πρῶτὸ ἀνθίζει, τὸ μεσημέρι ξηραίνεται (βλ. ἔ.ἀ. 1,10-11).

Μᾶς διδάσκει τόσα ὠραῖα πράγματα. Λάμπει λοιπὸν ὁ Ἰάκωβος μὲ τὴ ζωὴ του, μὲ τὸν ἀσκητικὸ καὶ θεϊκὸ βίό του· λάμπει μὲ τὴ διδασκαλία του, τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας του καὶ τῆς καθολικῆς Ἐπιστολῆς του. Λάμπει ἀκόμα μὲ τὸ **μαρτύριό** του· διότι εἶχε καὶ τέλος μαρτυρικό. Κήρυττε φλογερὰ τὸν Κύριο καὶ προσεῖλκυε πλήθη στὴν πίστι. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀθρόα προσέλευσι στὸν Χριστιανισμό προξένησε τὴν κακία καὶ μοχθηρίαν τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν βασάνισαν γιὰ ν' ἄρνηθῇ τὸ Χριστό. Στάθηκε ἀδύνατον. Κατόπιν τὸν ἀνέβασαν ἐπάνω ψηλὰ στὸ πτερύγι τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος, σὰν νὰ ποῦμε στὴν κορυφὴ τοῦ καμπαναριοῦ ἐδῶ. Καὶ τοῦ εἶπαν· –Ἀρνήσου καὶ βλαστήμησε τὸ Χριστό. –Ἀδύνατον! λέει. Τρεῖς φορὲς τοῦ τὸ εἶπαν καὶ τρεῖς φορὲς ὠμολόγησε τὸ Χριστό. Τέλος τοῦ ὄωσαν μιὰ σπρωξιά καὶ ἀπὸ κεῖ πάνω ἔπεσε χάμω στὸ πλακόστρωτο τοῦ Ναοῦ. Ἐκεῖ, ἐνῶ ἀνέπνεε ἀκόμα, ἕνας βάνουσος Ἰουδαῖος τοῦ ἔδωσε τὰ τελευταῖα χτυπήματα μ' ἕνα ξύλο καὶ ἔτσι ἡ ἀγία του ψυχὴ τέταξε σὰν περιστέρι στὰ οὐράνια, νὰ συναντηθῇ μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους.

Αὐτὴ μὲ συντομία εἶνε ἡ ζωὴ, ἡ δρᾶσις καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Ἰακώβου. Κάτι θέλω ἀκόμη νὰ προσθέσω, κάτι ποὺ ἂν τὸ κατορθώσουμε θὰ γίνουμε ἅγιοι. Ἐγὼ

δὲν τὸ κατώρθωσα· ἂν τὸ κατορθώσετε σεῖς, θὰ εἴστε ἅγιοι. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος λέει, ὅτι ὑπάρχει ἕνα μικρὸ πραγματάκι, ἕνα μικρὸ μέλος μας, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος κάνει τὰ περισσότερα ἁμαρτήματα· καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸ εἶνε **ἡ γλῶσσα** μας. Τὰ περισσότερα ἁμαρτήματα ποὺ γίνονται, γίνονται διὰ τῆς γλώσσης. Μικρὸ μέλος εἶνε ἡ γλῶσσα, ὅπως μικρὸ πρᾶγμα εἶνε τὸ χαλινάρι, καὶ ὅμως μ' αὐτὸ ὁ ἵππευς κυβερνάει τὸ ἄλογο· ὅπως μικρὸ πρᾶγμα εἶνε τὸ πηδάλιο, τὸ τιμόνι, καὶ ὅμως μ' αὐτὸ ὁ πλοίαρχος κυβερνᾷ ὁλόκληρο πλοῖο· μικρὸ πρᾶγμα εἶνε μιὰ σπῖθα, καὶ ὅμως ἀπὸ αὐτὴν μπορεῖ νὰ καῇ ἕνα δάσος (βλ. ἔ.ἀ. 3,3-12). Καὶ ἀπὸ τῆς γλῶσσης μπορεῖ νὰ συμβῇ καταστροφὴ μεγάλη μὲ ἑκατομμύρια θύματα. Τί χρειάζεται λοιπόν; **Προσοχὴ στὴ γλῶσσα**, γιατί μπορεῖ ν' ἀνάψῃ φωτιὰ μεγάλη, πυρκαϊὰ κολάσεως ἐδῶ πάνω στὴ γῆ. Νὰ μὴ φλυαροῦμε, νὰ μὴ λέμε ψέματα, νὰ μὴ διαβάλλουμε καὶ συκοφαντοῦμε, νὰ μὴν αἰσχρολογοῦμε, νὰ μὴν καταριώμαστε, νὰ μὴν ὀρκιζώμαστε, νὰ μὴ βλαστημοῦμε τὸ Θεό. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Ἐὰν δὲν καθαρίσης τὴ γλῶσσα, εἶσαι ἀκάθαρτος.

Καὶ στὴ γλῶσσα λοιπὸν «**ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν**» (Ψαλμ. 33,15). Μὲ τὴ γλῶσσα σου ὄχι μόνο νὰ μὴν κάνης τὸ κακὸ, ἀλλὰ μ' αὐτὴν νὰ κάνης τὸ καλὸ. Πόσα καλὰ μπορεῖς νὰ κάνης μὲ τὴ γλῶσσα, ἀκόμα κι ἂν εἶσαι ὁ πιὸ φτωχὸς ἄνθρωπος! Μὲ τὴ γλῶσσα παρηγορεῖς, σφουγγίζεις τὰ δάκρυα ἐνὸς πονεμένου· «ὁ λόγος σου», λέει, «μὲ χόρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φά' το». Μὲ τὴ γλῶσσα ἡ μάνα διδάσκει τὸ παιδί τὰ θεῖα πράγματα, ποὺ θὰ γεράσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ λόγια τῆς δὲν θὰ τὰ ξεχάσῃ. Μὲ τὴ γλῶσσα ὁ δάσκαλος μορφώνει τὰ παιδιά. Μὲ τὴ γλῶσσα ὁ ἱεροκῆρυκα ἐρμηνεύει τὸ Εὐαγγέλιο. Μὲ τὴ γλῶσσα ὁ ἱερεὺς τελεῖ τὸ μέγα μυστήριον. Μὲ τὴ γλῶσσα ὅλοι ὕμνοῦμε εὐλογοῦμε καὶ δοξάζουμε τὸ Θεό, γινόμαστε ἄγγελοι, καὶ ἀπὸ τὰ ἐπίγεια περιπολοῦμε στὰ οὐράνια.

Μὲ ποιά γλῶσσα; τὴ **χρυσή**, ὅπως ἦταν ἡ γλῶσσα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Τώρα ὅμως ἡ γλῶσσα, ἀντὶ νὰ 'νε χρυσή, **εἶνε γεμάτη σκουριά καὶ καταστροφὴ**. Καὶ ἀπὸ τὴ γλῶσσα σου θὰ κριθῇς (βλ. Λουκ. 19,22). Ὅπως λέει ὁ κόσμος, «ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει». Ξέρω μιὰ κοπέλλα παρθένο στὴν Ἀθήνα, κόρη ἐκλεκτῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία πέθανε ἀπὸ τὸν καημὸ τῆς γιὰ μιὰ συκοφαντία ποὺ δέχτηκε. Ἐνῶ ἦταν ἀρραβωνιασμένη, κάποια κακία γλῶσσα ἔστειλε μιὰ ἐπιστολὴ συκοφαντικὴ, ποὺ ἀμαύρωσε τὸ ὄνομά της καὶ κατέστρεψε τὸ μέλλον της· καὶ δὲν τὸ ὑπέφερε. Δὲν σκότωσα, λές, δὲν ἔκλεψα, δὲν ἔκανα κανένα κακόν... Σκοτώσεις ὅμως μὲ τὴ γλῶσσα σου. Μικρὸ εἶν' αὐτό; Ὅλοι εἴμαστε ἔνοχοι. Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· θὰ δώσουμε λόγο γιὰ κάθε λόγο ἀπρεπῆ, συκοφαντικόν, ποὺ θὰ βγῇ ἀπ' τὸ στόμα μας (βλ. Ματθ. 12,36).

Αὐτὰ μᾶς διδάσκει σήμερα ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος. Προτοῦ νὰ τελειώσω, ἀγαπητοί μου, βάζω πετραχήλι καὶ σᾶς βάζω κανόνα· ὅλοι **νὰ διαβάσετε** τὴ μικρὴ αὐτὴ Ἐπιστολὴ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου. Καὶ ὄχι μόνο νὰ τὴ διαβάσετε, ἀλλὰ καὶ κάτι περισσότερο· **νὰ τὴν ἀντιγράψετε** μὲ τὸ εὐλογημένο χέρι σας, καὶ σὲ μιὰ βδομάδα νὰ φέρετε ὅλοι τὰ τετράδιά σας στὴ μητρόπολι, νὰ χαρῶ. Πρὸ παντὸς ὅμως μακάριος θὰ 'νε ἐκεῖνος ποὺ **θὰ ἐφαρμόσῃ** τὰ λόγια τῆς Ἐπιστολῆς· τότε θὰ εἶμαι εὐτυχής.

Εἶθε διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου ν' ἀξιωθοῦμε τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2760	τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγ. Δημητρίου Δευτέρα 26 Ὀκτωβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὑπερηφανεύτηκες; Θὰ πέσης.

«Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοὶς δὲ δίδωσι χάριν» (Παρ. 3,34 = Ἰακ. 4,6. Α' Πέτρ. 5,5)

Οἱ Δημήτριοι, ἀγαπητοί μου, ὅσοι φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Δημητρίου ποὺ εὐορτάζει σήμερα, ἔχουν ἀραγε καμμία ὁμοιότητα, καμμία σχέσι πνευματικῇ, μὲ τὸν ἅγιο; Ὅλοι γενικὰ ὅσοι φέρουμε **ὀνόματα χριστιανικά** πρέπει νὰ τὰ τιμοῦμε. Διαφορετικά...

Ὁ **μέγας Ἀλέξανδρος** εἶχε ἓνα στρατιώτη ποὺ λεγόταν ἐπίσης Ἀλέξανδρος. Ὅσο ὅμως αὐτὸς ἦταν γενναῖος, τόσο ἐκεῖνος ἦταν δειλός. Καὶ μιὰ μέρα τὸν καλεῖ καὶ τοῦ λέει· Μὲ τὴ δειλία σου ἀτιμάζεις τ' ὄνομά μου· λοιπὸν ἢ θ' ἀλλάξεις ὄνομα, ἢ ν' ἀλλάξεις διαγωγὴν.

Τὸ ἴδιο, ἀδελφοί μου, λέει σὲ κάθε Χριστιανὸ καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς μας, ὁ Χριστός· **Ἡ θ' ἀλλάξετε διαγωγὴν, ἢ ν' ἀλλάξετε ὄνομα.**

Λοιπὸν **τί ἦταν ὁ ἅγιος Δημήτριος**; Στρατιωτικός. Ἐζησε στὴ Θεσσαλονίκη σὲ ἐποχὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε εἰδωλολατρία καὶ αὐτοκράτορας ἦταν ἓνα θηρίο ἀνήμερο, ἓνας τύραννος. Τὸ αἷμα χυνόταν ποτάμι. Ὁ ἅγιος Δημήτριος ἦταν ἀξιώματικός τῆς ἀπέραντης Ῥωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καταταγμένος στὶς ἀήττητες λεγεῶνες ποὺ εἶχε τότε ἡ Ῥώμη.

Σύντομα διακρίθηκε καὶ προβιβάστηκε στὰ ἀξιώματα· ἔγινε ἐκατόνταρχος, χιλιάρχος, ταξίαρχος, στρατηγός καὶ δοῦκας ἀκόμη. Ξεχώριζε γιὰ τὸ παράστημα καὶ τὸ ἥθος του, τὴν εὐφυΐα, τὴ μαχητικότητα καὶ τὴν ἀνδρεία του. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ κυρίως τὸν χαρακτήριζε καὶ τὸν ἔκανε νὰ λάμπη ἦταν **ἡ πίστι του**. Πίστευε ποῦ; Ὅχι στὰ εἰδῶλα, στοὺς ψεύτικους θεοὺς τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλὰ στὴ μόνη ἀληθινὴ θρησκεία, στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ τὸ ἔδειχνε ὅχι μόνο μὲ τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ **διδασκαλία** του.

Γύρω του εἶχε σχηματιστῇ στὴ Θεσσαλονίκη ἓνας **κύκλος μαθητῶν**, νέων ἀφωσιωμένων στὸ Χριστό. Μιὰ τέτοια ἱεραποστολικὴ δρᾶσι ἦταν δυνατόν νὰ μείνῃ ἀπαρητήρητη; Σύντομα προκάλεσε τὴν περιέργεια, τὸ φθόνον καὶ τὴν ἀντίδρασι τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεώς μας. Ὁ ἅγιος Δημήτριος καταγγέλθηκε στὸν διοικητὴ τῆς πόλεως, **συνελήφθη** καὶ ὠδηγήθηκε ἐνώπιόν του. –Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πιστεύεις στὸ Χριστό; δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς ἓνας βαθμοφόρος μας, ποῦ ἡ Ῥώμη τὸν τίμησε μὲ τέτοιο ἀξίωμα, εἶνε δυνατόν νὰ πιστεῦῃ στὸ Χριστό. Τότε ὁ ἅγιος ἀδιστάκτως καὶ μ' ὅλη τὴν καρδιά του εἶπε· **–Ναί, εἰμαι Χριστιανός!...** Ἀμέσως τὸν καθαίρεσαν ἀπὸ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ βαθμὸ του καὶ τὸν ἔρριξαν σὲ μιὰ σκοτεινὴ φυλακὴ.

Ἔμεινε ἐκεῖ γιὰ ἓνα διάστημα. Κάτι ὅμως συνέβη καὶ συντόμισε τὸ τέλος του. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἦρθε στὴ Θεσσαλονικὴ ὁ αὐτοκράτορας Διοκλητιανός. Ὅλη ἡ πόλις τὸν ὑποδεχθηκε, τὰ «ζήτω» ἔφτασαν ὡς τὸν οὐρανόν. Πρὸς τιμὴν του διωργανώθηκαν καὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες στὸ μεγάλο στάδιο. Μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν ἐξεῖχε ἓνας εἰδωλολάτρης γίγαντας, ψηλὸς καὶ πολὺ δυνατός, ὁ **Λυαῖος**. Ἦταν ἓνα βουνὸ ἀπὸ σάρκες καὶ κόκκαλα. Κάθε μέρα ὁ κήρυκας φώναζε στὸ στάδιο· Ποιός θέλει ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ μεγάλο ἀθλητὴ μας, τὸν ἀτρόμητο Λυαῖο;... Μὰ ποιός τολμοῦσε νὰ τὰ βάλη μαζί του; Μιὰ μέρα, δυὸ

μέρες, τρεῖς μέρες, τέσσερις μέρες, αὐτὸ ἀκουγόταν καὶ κανεὶς δὲν ἐμφανιζόταν ν' ἀντιπαραταχθῇ στὸ καύχημα αὐτὸ τῶν εἰδωλολατρῶν.

Τότε ἓνας νεαρός, μαθητὴς τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ὁ **Νέστορας**, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα κλείσει τὰ εἴκοσι χρόνια καὶ δὲν εἶχε ἀσκηθῇ σὲ τέτοιους ἀγῶνες, αἰσθάνθηκε μέσα του τὴν παρόρμησι νὰ τολμήσῃ. Πῆγε στὴ φυλακὴ στὸν ἅγιο Δημήτριο, τοῦ εἶπε τὸ λογισμὸ του καὶ ζήτησε τὴν εὐχή του. Ὁ ἅγιος Δημήτριος τὸν σταύρωσε –μεγάλῃ ἢ δυνάμει τοῦ τιμίου σταυροῦ!– καὶ τοῦ εἶπε· **Νὰ πᾶς· ἀγωνίσου γιὰ τὴν πίστι σου, «καὶ τὸν Λυαῖον νικῆσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις».** Γεμάτος πίστι στὸ Χριστό, θάρρος καὶ ἐλπίδα πηγαίνει ὁ Νέστορας στὸ στάδιο. Κι ὅταν ὁ κήρυκας φώναξε, Ποιός θέλει ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν Λυαῖο; τότε ἀκούστηκε μιὰ φωνή· –Ἐγώ! –Ποιός μίλησε; κοιτάζουν, καὶ βλέπουν ἓνα νεαρὸ δεκαοχτῶ ἐτῶν νὰ βγαίνει στὴ μέση. Κάγχασαν οἱ εἰδωλολάτρες, κάγχασε κι ὁ βασιλιάς. –Τί, αὐτὸς θὰ πολεμήσῃ μὲ τὸ Λυαῖο; Ἦταν σὰν ἓνα σκυλάκι νὰ τὰ βάζῃ μ' ἓνα λιοντάρι.

Καὶ ὅμως! Οἱ δυὸ μονομάχοι παρατάχθηκαν. Ὁ Λυαῖος μὲ περιφρονητικὸ βλέμμα εἶπε· –Σὲ λυπᾶμαι, σκυλιά καὶ ὄρνια θὰ φᾶνε τὶς σάρκες σου. Ὁ Νέστορας δὲν μίλησε. Ὅταν ἦταν ἔτοιμος, ὤρμησε φωνάζοντας· **–Θεὲ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι!** Θεέ, ποῦ σὲ πιστεύει ὁ Δημήτριος, βοήθα με. Σὰν βέλος - σαῖτα πέφτει πάνω στὸ Λυαῖο καὶ πρὶν ἐκεῖνος προλάβῃ νὰ πιάσῃ τὸ σπαθί ἢ τὸ δόρυ του, τὸν χτυπάει κατάκαρδα μὲ τὸ μικρὸ σπαθί του. Ἐνας γδοῦπος ἀκούστηκε κι ὁ **Λυαῖος βρέθηκε πεσμένος κατὰ γῆς!**

Νεκρὸς ὁ Λυαῖος καὶ νικητὴς ὁ Νέστορας; Τὴν ἀπορία καὶ ἐκπληξὴ τῶν εἰδωλολατρῶν διαδέχθηκε ἀγανάκτησι καὶ θυμός. Πολλοὶ εἶπαν πῶς ὁ Νέστορας νίκησε κάνοντας μάγια. Τίποτα τέτοιο. **Ἡ μόνῃ δυνάμει του** ἦταν ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, **ἡ πίστι στὸ Χριστό.**

Τὴ συνέχεια τὴν ξέρετε. Ὁ Νέστορας, ἀντὶ ὡς νικητὴς νὰ στεφανωθῇ, δὲν πρόλαβε νὰ χαρῇ τὴ νίκη του· τὸν ἄρσανε καὶ **τὸν θανάτωσαν ἐπὶ τοῦ** στadium βάφτηκε μὲ τὸ μαρτυρικὸ του αἷμα. Ἐπειτα ἓνα ἀπόσπασμα πηγαίνει στὴ φυλακὴ (ἢ ὁποία ἦταν ἐκεῖ ποῦ σήμερα εἶνε ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Δημητρίου). Κυκλώνουν τὸν ἅγιο Δημήτριο καὶ **βυθίζουν στὴν πλευρά του τὶς λόγχες** τους. Ἔτσι ἡ ἁγία ψυχὴ τὸν πέταξε στοὺς οὐρανούς, γιὰ νὰ εἶνε μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, καὶ νὰ δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖ ποῦ χύθηκε τὸ αἷμα τοῦ ἁγίου Δημητρίου **ἀνέβλυσε μύρο**, φάρμακο ψυχῆς καὶ σώματος. Ἐγινε ὁ πολιοῦχος τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐπάνω στὸν τάφο του χτίστηκε **λαμπρὸς ναός**, ποῦ συγκέντρωνε πλήθη προσκυνητῶν ἀπ' ὅλα τὰ Βαλκάνια. Δυστυχῶς ὁ ναὸς ἐκεῖνος –κακὸ σημάδι ποῦ δὲν τὸ προσεξαμε– τὸ 1917 κήκε σὲ μεγάλη πυρκαϊὰ ποῦ ξέσπασε. Ὁ σημερινὸς ναὸς χτίστηκε πάλιν στὰ ἐρείπια ἐκείνου σὲ νεώτερα χρόνια.

Αὐτὰ, ἀδελφοί μου, μὲ συντομία εἶνε ἡ ζωὴ καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Ἄς προσέξουμε τώρα τὰ ἐξῆς.

✓ Τί ήταν ὁ ἅγιος Δημήτριος; καλόγερος, ἀσκητὴς σὲ σπηλιὲς τοῦ Ἁγίου Ὁρους; Ὅχι βέβαια. Ἀξιωματικὸς ἦταν, μέσα στὴν κοινωνία ἔζησε. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ γίνῃ ἅγιος καὶ μάρτυρας. **Μπορεῖ λοιπὸν νὰ γίνῃ κανεὶς ἅγιος, ὅποιο κι ἂν εἶνε τὸ ἐπάγγελμα του;** καὶ στρατιωτικὸς, καὶ δάσκαλος, καὶ καθηγητὴς, καὶ γιατρός, καὶ τεχνίτης, καὶ ἐργάτης, καὶ βοσκός, καὶ γεωργός. Ὁ Χριστὸς δὲν ἤρθε νὰ κανῇ μόνο παπᾶδες καὶ καλογέρους· ἤρθε γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρώπινη κοινωνία.

✓ Εἶδαμε ἀκόμη ὅτι ὁ ἅγιος Δημήτριος δὲν ἔκρυβε τὴν πίστι του. Ὅταν τὸν ρώτησαν ἂν εἶνε Χριστιανός, ὡμολόγησε ἐνώπιον ὅλων ὅτι εἶνε, καὶ αὐτὸ τοῦ κόστισε τὴ ζωὴ. Κ' ἐμεῖς λοιπὸν **μὴ ντρεπώμαστε νὰ ὁμολογοῦμε τὴ χριστιανικὴ πίστι μας.** Νὰ μὴ μᾶς πιάνῃ φόβος καὶ τρόμος. Μπαίνεις στ' αὐτοκίνητο, στὸ τραῖνο, στὸ ἀεροπλάνο, ἢ κάθετα στὸ τραπέζι μὲ φίλους; κάνε τὸ σταυρό σου. Ἐκεῖ καταντήσαμε, νὰ μὴ τολμοῦμε νὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας, ἀλλὰ νὰ φοβώμαστε τὰ σκόλια καὶ τὶς εἰρωνεῖς ἐνὸς ἀπίστου καὶ διεφθαρμένου κόσμου. Καταντήσαμε κρυπτοχριστιανοί.

[**Ποιοὶ εἶνε οἱ κρυπτοχριστιανοί;** Αὐτὲς τὶς μέρες ἤρθε στὴ μητρόπολι κάποιος 35-40 ἐτῶν ἀπὸ πολὺ μακριά. Ἐλληνικά δὲν ἤξερε, εἶχε κ' ἓνα διερμηνέα. —Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; λέω. —Ἀπὸ τὴν Τουρκία, μέσα ἀπὸ τὴν Ἀγκυρα. —Τοῦρκος εἶσαι; —Τοῦρκος ἀπ' ἔξω, στὰ χαρτιά· στὴν καρδιά Χριστιανός, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. —Πιστεύεις στὸ Χριστό; —Πιστεύω στὸ Χριστό· κ' ἐγώ, καὶ ἡ μάνα μου, καὶ ἄλλοι. —Πόσοι εἶστε; —Πεντακόσιοι, χίλιοι... (Ἀκούτε; ὅταν δηλαδὴ ἔγινε ἐκεῖνὴ ἡ μεγάλη καταστροφὴ δὲν ἔφυγαν ὅλοι· ἔμειναν καὶ πολλοὶ ἐκεῖ, σὰν σπόρος, σὰν προζύμι). —Τί θέλεις τώρα; —Νὰ μὲ βαπτίσῃς καὶ νὰ μᾶς στεφανώσῃς μὲ τὴ γυναῖκα μου. Ἐγὼ δίσταζα. —Καλά, λέω. Ἀνοίγω τὸ Εὐαγγέλιο καὶ γράφει ὅτι σὰν Χριστιανὸς πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς τὸ Χριστό, νὰ μὴν τὸν κρύβῃς (βλ. Ματθ. 10,32-33). —Ἐχεῖς δικιο· ἀλλὰ ἂν πῶ ὅτι εἶμαι Χριστιανός, μὲ σκότωσαν, θὰ μὲ φάῃ τὸ σκοτάδι. Εἶνε ἀδύνατον. Τί νὰ κάνω; Σκέφτηκα σκέφτηκα, καὶ τοῦ λέω. —Καλὰ μὴ φανερώνεσαι· ἀλλὰ ἂν σὲ καταδώσουν καὶ σὲ καλέσουν στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, τί θὰ πῇς; Σκέφτηκε, βούρκωσαν τὰ μάτια του καὶ λέει· —Θὰ πῶ ὅτι εἶμαι Χριστιανός, καὶ ἂς μὲ κόψουν... Πόσοι τέτοιοι εἶνε! Αὐτοὶ λέγονται *κρυπτοχριστιανοί*· καὶ εἶνε ἓνα μεγάλο ζήτημα· αὐτοὶ θὰ πᾶνε στὸν παράδεισο; Ἐὰν ὁ ἅγιος Δημήτριος καὶ ὁ ἅγιος Νέστορας δὲν ὡμολογοῦσαν, θὰ ὑπῆρχε σήμερα Χριστιανισμὸς; Γι' αὐτὸ λέμε ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε θάρρος καὶ νὰ ὁμολογοῦμε τὴν πίστι μας παντοῦ.]

✓ Ἐνα λοιπὸν ποῦ πρέπει νὰ προσέξουμε, ὅτι, ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα καὶ νὰ ἔχῃς, μπορεῖς ν' ἀγιάσῃς· τὸ δεύτερο, ὅπου κι ἂν στέκεσαι, κάνε ἀτρόμητα τὸ σημεῖο τοῦ τιμίου σταυροῦ. Τὸ τρίτο ποῖο εἶνε; Ὁ Λυαῖος, ὅπως εἶπαμε, ἦταν ὁ πρῶτος ἀθλητής, ὁ ἄσσος, τὸ καύχημα. Καὶ γι' αὐτὸ ὑπερηφανευόταν ὁ ἴδιος, ὑπερηφανευόταν ὁ αὐτοκράτορας, ὑπερηφανεύονταν ὅλοι γι' αὐτόν. Τὸν θεωροῦσαν ἀκατάβλητο. Μὰ τὸ ἀποτέλεσμα ποῖο ἦταν· ἓνα παιδί νὰ τὸν ρίξῃ κάτω, νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα αὐτό. Κι αὐτὸ τί δείχνει; ὅτι ὁ Κύριος *«ὑπερηφάνους ἀντιτάσσει, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν»* (Παρ. 3,34 = 1ακ. 4,6. Α' Πέτρ. 5,5). **Ὑπερηφανεύτηκες; θὰ πέσῃς.** Ταπεινώθηκες; θὰ ὑψωθῇς. Αὐτὸς εἶνε ὁ νόμος.

—Παλιὰ παραδείγματα αὐτά, θὰ μοῦ πῇτε.

Παλιὰ τὰ θεωρεῖτε; Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ μερικὰ νεώτερα; Ἀκούστε καὶ τελειώνω.

• Τὸ 1912 στὴ Θεσσαλονίκη ἦταν στρατηγὸς ἓνας Τοῦρκος, ὁ Ἐτέμ πασᾶς. Ἦταν ἐγωιστής. Τί εἶνε ἡ Ἑλλάδα; ἔλεγε· ἂν τολμήσῃ νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὰ σύνορα, ἐγὼ σὲ μιὰ βδομάδα θὰ εἶμαι στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ πιῶ τὸν καφφέ μου στὴν πλατεῖα Συντάγματος. Αὐτὰ ἔλεγε καὶ ὑπερηφανευόταν. Καὶ ὅμως ἡ Ἑλλάδα, μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν ὁμόνοια τότε τῶν παιδιῶν τῆς, στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν, ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Μελούνα, καὶ πρὶν περάσῃ μῆνας, διάβηκε τὸν Ἄξιό καὶ τέτοια ἅγια μέρα —θαῦμα τοῦ ἁγίου Δημητρίου— οἱ φαντάροι καὶ τὸ εὐζωνικὸ μας μπῆκαν μέσα στὴ Θεσσαλονίκη! Ἦταν θαῦμα αὐτό. Ἦμουν μικροὶ παιδιὶ πέντε χρονῶν, μόλις ποῦ τὸ θυμάμαι. Στὸ μικρὸ μου χωριό, ποῦ ἔλειπαν στρατιῶτες στὸ μέτωπο πενήντα - ἐξήντα ἄντρες, ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμηθήκαμε. Καὶ τὶς πρωινὲς ὥρες ἀ-

κοῦμε νὰ χτυποῦν οἱ καμπάνες σὰν νὰ ἔνι Ἀνάστασι. Ῥωτοῦσα· —Τί γίνεται, μάνα; γιατί χτυποῦν οἱ καμπάνες; Λαμπρὴ ἔχουμε; —Σὰν Λαμπρὴ, παιδί μου, ἔχουμε· **πῆραμε τὴ Θεσσαλονίκη!** Ποιό μάτι δὲν δάκρυσε; Ποιὸς τὸ πίστευε; Τὴν ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δημητρίου, μιὰ φούχτα στρατιῶτες ὅπως ἤμασταν, κατῶρθωσε νὰ μπῇ καὶ νὰ καταλύσῃ τὰ τζαμιά, ποῦ πεντακόσια χρόνια ὁ Τοῦρκος ἱμάτης καὶ οἱ χότζηδες διαλαλοῦσαν τὰ Κοράνια καὶ τὸν Ἀλλάχ. Ἐπάνω ἐκεῖ ἀκούστηκε τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»*. Μικρὸ θαῦμα εἶν' αὐτό; Ὅσοι εἶνε πάνω ἀπὸ ἐβδομήντα ἐτῶν τὸ θυμοῦνται τὸ θαῦμα αὐτὸ ποῦ ἔκανε ὁ ἅγιος Δημήτριος τὴν ἁγία αὐτῇ ἡμέρα καὶ ἡ Εὐρώπη καὶ ὁ κόσμος ὅλος θαύμασαν, πῶς ἡ μικρὴ Ἑλλάδα διέψευσε τὸν Ἐτέμ πασᾶ· ἀντὶ αὐτὸς νὰ πιῇ τὸν καφφέ του, τριάντα χιλιάδες αἰχμάλωτοι στρατιῶτες κατέβηκαν καὶ παρέλασαν μέσα στὴν Ἀθήνα.

• Θέλετε ἄλλο θαῦμα τοῦ ἁγίου Δημητρίου; Αὐτὸ εἶνε νεώτερο, ἔγινε τὸ 1940. Ἄλλος πάλι κίνδυνος τότε γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἄλλος Λυαῖος τὴν ἀπειλοῦσε. Ἀλλάξετε τὸ ὄνομα, σβῆστε τὸ λέξι Λυαῖος καὶ γράψτε Μουσοσολίνι. Ἦταν ὁ δικτάτορας κυβερνήτης τῆς Ἰταλίας. Ἀπειλοῦσε κι αὐτός, ὅτι θὰ πιῇ τὸν καφφέ του μέσ' στὴν Ἀθήνα. Ἀνέβαινε στὴ Ῥώμη ἐπάνω στὸ παλάτσο καὶ τί ἔλεγε· Ἑλλάδα, θὰ σὲ συντριψῶ, θὰ σπᾶσω τὰ κόκκαλά σου, θὰ σὲ σβῇσω ἀπὸ τὸ χάρτι. Ἐχω ἑκατομμύρια στρατιῶτες, χιλιάδες ἀεροπλάνα· σὲ μιὰ βδομάδα οἱ Ἀλπινισταί μου θὰ μποῦν στὴν Ἀθήνα, καὶ θὰ ὑψώσω τὴ σημαία μου στὴν Ἀκρόπολι... Ἦταν τόσο βέβαιος, ὥστε ἔκοψε καὶ ἀσημένια μετάρια γιὰ νὰ τοὺς παρασημοφορήσῃ. Οἱ στρατιῶτες μας βρῆκαν ἔξω ἀπὸ τὸ Τεπελένι κάσσες ολόκληρες γεμάτες μ' αὐτά, ὅπου ἔγραφαν· «Εἰς τοὺς νικητὰς τῆς Ἑλλάδος δόξα καὶ τιμὴ». Τί ἔγινε ὅμως; Ἐνας Νέστορας ἦταν ἡ πατρίδα μας· ἓνα μικρὸ κράτος μὲ λίγους στρατιῶτες, λίγα κανόνια, ἐλάχιστα ἀεροπλάνα, λίγα караβάκια, ἐνῶ οἱ Ἴταλοι ἦταν πάνοπλοι. Ἐμεῖς τί εἶχαμε; Εἶχαμε καρδιά, εἶχαμε πίστι. Πιστεύαμε στὸ Θεό. Ὅταν ἔφευγαν οἱ στρατιῶτες μας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅλοι περνοῦσαν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Δημήτριο καὶ προσεύχονταν· *Θεέ τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι.* Ὅσοι ἔφευγαν ἀπὸ τὰ νησιά πῆγαιναν στὸν Ἅγιο Νικόλαο. Καὶ οἱ μανάδες καὶ οἱ πατεράδες καὶ ὅλοι μας προσευχόμασταν. Κ' ἔτσι ἀνεβήκαμε στὰ ψηλὰ βουνά, καὶ πῆραμε τὴν Πίνδο καὶ τὴν ἐνώσαμε μὲ τὰ ἄσπρα. Δὲν εἶνε θαῦμα αὐτό, ποῦ ἔγινε στὶς ἡμέρες τοῦ ἁγίου Δημητρίου; Θαύματα! ζωντανὴ εἶνε ἡ πίστι μας. Θ' ἀκούσετε αὐριο τοὺς ρήτορες νὰ λένε νὰ λένε. Ἐνα μόνο δὲν θυμοῦνται, τὸν Θεό, ποῦ ἔκανε τὰ θαύματα αὐτά τὰ μεγάλα. Ἀλλ' ἂς κατεβῶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ βῆμα κι ἂς ἀνεβοῦν ἐδῶ οἱ μαχηταί μας τῆς Ἀλβανίας, αὐτοὶ ποῦ ἔνι πάνω ἀπὸ πενήντα ἐτῶν - ἐξήντα ἐτῶν, ἂς ἐρθοῦν νὰ μᾶς ποῦν, πῶς ἔγινε· ὅτι ἐπάνω ἐκεῖ στὰ «κακοτράχαλα βουνά» μόνο ἡ πίστι στὸ Χριστὸ θαυματουργήσε.

Αὐτὰ μᾶς θυμίζει σήμερα ὁ ἅγιος Δημήτριος. **Νὰ μισῇς τὴν ὑπερηφάνεια,** θυμήσου ὅτι Κύριος *«ὑπερηφάνους ἀντιτάσσει, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν»* (βλ.). Στὶς σκληρὲς ἡμέρες ποῦ ζοῦμε τίποτα δὲν μᾶς σφῆζει παρὰ μόνο τὸ θάρρος ποῦ ἀντλοῦμε ἀπὸ τὸ Χριστό.

Ὅσοι εἶνε ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες, ἂς γίνουν **νέοι ἅγιοι Δημήτριοι.** Ὅσοι εἶνε νέοι, ἂς γίνουν Νέστορες. Ὅσοι δειλιάζουν, ἂς πάρουν θάρρος καὶ πίστι. Ὅσοι εἶνε ταπεινοί, ἂς ταπεινωθοῦν περισσότερο. Ὅσοι εἶνε ὑπερήφανοι ἂς ταπεινωθοῦν μπροστὰ στὸ Χριστό. Ἐτσι ὅλοι μὲ μιὰ ψυχὴ καὶ καρδιά ἂς ἐορτάσουμε τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Δοξάζοντας καὶ εὐαρεστώντας τὸ Θεό, ἂς τὸν παρακαλέσουμε διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Δημητρίου νὰ εἰρηνεύῃ τὸν κόσμο. Ἐμεῖς ποῦ τὰ ζήσαμε, ποῦ οἱ πατεράδες μας ἔφυγαν στὸ μέτωπο κ' ἐμεῖς μικρὰ παιδιὰ τρέμαμε, κλάψαμε καὶ πονέσαμε —ἐσεῖς δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ πόλεμος—, ἐμεῖς ποῦ περάσαμε τὴ γενεά μας μέσα σὲ θύελλες καὶ ταραχές, ἐμεῖς ὅλοι γονατίζουμε καὶ **παρακαλοῦμε τὸ Θεό, νὰ δώσῃ εἰρήνην** στὸν τόπο μας, στὰ Βαλκάνια, στὴν Ἀφρική, ὥστε ὁ κόσμος μὲ ἀγάπη, μὲ ὁμόνοια νὰ ἐορτάζῃ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Δημητρίου· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2761	Ἡ ἁγία Σκέπη Θεοτόκου (ἐθνικὴ ἑορτὴ) Τετάρτη 28 Ὀκτωβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τί ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἑλλάδα; Τὸ Εὐαγγέλιο!

«Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία» (Λουκ. 10,41-42)

Τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου (βλ. Λουκ. 10,38-42· 11,27-28), εἶνε γνωστὸ σὲ ὅλους, γιατί δὲν ἀκούγεται μόνο σήμερα· ἀκούγεται καὶ στίς 8 Σεπτεμβρίου στὰ Γενέθλια τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ στίς 21 Νοεμβρίου στὰ Εἰσόδιά της στὸ ναό, στίς 15 Αὐγούστου στὴν Κοίμησί της, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλες ἀκολουθίες, ὅπως στὸν Παρακλητικὸ Κανόνα. Εἶνε γνωστὸ λοιπόν. Εἶνε μιὰ θαυμάσια περικοπὴ παρμένη ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ, ὁ ὁποῖος ζωγράφισε τὴ μορφή τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀγαποῦσε τὴν Παναγία ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, καὶ ὄχι μόνο μὲ τὴν πέννα του ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πινέλλο ἀκόμα ζωγράφισε τὴν εἰκόνα της. Ἐδῶ περιγράφει ἕνα ἐπεισόδιο ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου μας. Ἄς τὸ δοῦμε σύντομα· εἶνε τόσο διδακτικὸ.

Νοερά, μὲ τὴ φαντασία μας, ἃς πᾶμε στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐκεῖ ποὺ γεννήθηκε, βαπτίστηκε, σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Πρωτεύουσα εἶνε τὰ Ἱεροσόλυμα. Στὴν πόλι δὲν ἔμμενε τακτικὰ ὁ Χριστός. Πήγαινε κ' ἔφευγε. Τὴ νύχτα συνήθως κοιμόταν ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Γιατί;

Μέσα στὰ Ἱεροσόλυμα ἦταν οἱ φανατικοὶ ἐχθροὶ τοῦ· οἱ γραμματεῖς, οἱ φαρισαῖοι, οἱ ἀρχιερεῖς (ὁ Ἄννας κι ὁ Καϊάφας) καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες, ἐκεῖνοι ποὺ ἤθελαν τὴν ἐξόντωση τοῦ Χριστοῦ μας. Ἡ πόλις τῶν Ἱεροσολύμων ἦταν φωλιά δαιμόνων, κέντρο κακοηθείας καὶ διαφθορᾶς. Καὶ μέχρι σήμερα οἱ πόλεις εἶνε συμπτύκνωσης τοῦ ἡθικοῦ κακοῦ ποὺ σωρεύεται στὸν κόσμο. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ πόλεις εἶνε διεφθαρμένες, κέντρα πονηρίας καὶ κακίας. Ἐὰν ὑπάρχει κάποια ἀρετὴ καὶ κάποια καλωσύνη, αὐτὴ βρίσκεται ἀκόμα στὴν ὑπαιθρο, στὰ μικρὰ εὐλογημένα χωριά μας.

Στὰ χωριά πήγαινε ὁ Χριστός, περιώδευε τὴν ὑπαιθρο. Καὶ ἕνα μικρὸ χαριτωμένο χωριό, προάστιο τῶν Ἱεροσολύμων, ἦταν ἡ Βηθανία. Πήγαινε τακτικὰ ἐκεῖ ὁ Χριστός. Γιατί; Γιατὶ ἐκεῖ, στὸ χωριὸ αὐτό, ζοῦσε μιὰ ἀγαπημένη οἰκογένεια ποὺ τὸν σεβόταν. Δὲν ἦταν πλούσια, φτωχὴ ἦταν, ἀλλὰ εἶχε καλωσύνη καὶ ἀρετὴ. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἦταν τρία ἄγαμα ἀδέρφια· ὁ ἕνας ἦταν ὁ Λάζαρος (αὐτὸς τὸν ὁποῖο θὰ ἀναστήσει ἀργότερα ἐκ νεκρῶν ὁ Χριστός) καὶ οἱ δύο ἀδερφές του, ἡ Μαρία καὶ ἡ Μάρθα. Στὸ σπίτι αὐτὸ πήγαινε ὁ Χριστός, γιατί ἐκεῖ, μέσα στὴν τόση ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων, ἔβρισκε λίγη ἀνάπαυσι. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν εὐλογημένο, ὅπως εὐλογημένα εἶνε καὶ ὅλα τὰ σπίτια ποὺ δέχονται καὶ φιλοξενοῦν τὸ Χριστό μας.

Σήμερα δυστυχῶς τὰ περισσότερα σπίτια δὲν ἔχουν φίλια μὲ τὸ Χριστό καὶ δὲν τὸν καλοῦν ὑπὸ τὴν στέγη τους. Ἔτσι μένει ἔξω ὁ Χριστός, ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια· καὶ χτυπάει τὴν πόρτα σὰν ξένος, σὰν μέγας Ξένος, γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν νὰ μῆ, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι δυστυχῶς τοῦ κλείνουμε κατὰμουτρα τὴν πόρτα. Σὲ ποιόν; Στὸ Χριστό, τὸν καλύτερο φίλο μας, ποὺ ἔρχεται νὰ εὐλογήσῃ, νὰ φωτίσῃ, νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἄνθρωπο. Μὲ λύπη μεγάλη μαθαίνω, ὅτι μερικὰ σπίτια τώρα τελευταῖα ἔχουν ἀφαιρέσει καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν θέλουν οὔτε εἰκόνες, οὔτε εἰκονοστάσι, οὔτε καντήλι. Κ' ἔτσι τελικὰ ὁ Χριστὸς μένει ἔξω ἀπὸ τὰ σπίτια. Ἀλλὰ καταλαβαίνετε· σπίτι χωρὶς Χριστό εἶνε σπίτι χωρὶς θεμέλιο, δέντρο χωρὶς ῥίζα, κόσμος χωρὶς τὸν ἥλιο· εἶνε μιὰ συμφορὰ. Νὰ ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μας. Ἄς τὸ καταλάβουμε· τὸ πρῶτο ποὺ χρειάζεται τὸ σπίτι εἶνε νὰ φιλοξενῇ τὸ Χριστό. Τότε εἶνε εὐλογημένα τὰ ἀνθρώπινα, εὐλογημένα τὰ παιδιὰ, εὐλογημένη ἡ οἰκογένεια! Ἄς εἶνε φτωχὴ. Ὅταν ἔχη τὸ Χριστό, ἔχει τὸ πᾶν· ὅταν δὲν ἔχη τὸ Χριστό, δὲν ἔχει τίποτε ἀπολύτως ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου.

Πῆγε λοιπόν ὁ Χριστὸς ἐκεῖ στὸ εὐλογημένο σπίτι τῆς Μάρθας τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Λαζάρου. Μόλις τὸν εἶδαν ἐκεῖνοι, πήραν μεγάλη χαρὰ καὶ τὴν ἐκδήλωναν καθένας μὲ τὸν τρόπο του. Πῶς ἐκδήλωσαν τὴ χαρὰ τους; Ἡ Μάρθα νόμιζε ὅτι θὰ εὐχαριστοῦσε τὸ Χριστό, ἐὰν τοῦ ετοίμαζε ἕνα καλὸ φαγητό. Ἡ Μαρία ὅμως, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς πάτησε τὸ πόδι του μέσα στὸ σπίτι, κάθησε κοντὰ στὰ πόδια του καὶ ἄκουγε τὰ λόγια του. Ἄκουγε ἄκουγε, οἱ ὥρες περνοῦσαν κι αὐτὴ δὲν χόρταινε. Ἦταν εὐχαριστημένη, γιατί τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας εἶνε πιὸ γλυκὰ κι ἀπὸ τὸ μέλι.

Πλησίαζε μεσημέρι καὶ ἡ Μαρία ἦταν κοντὰ στὸ Χριστό μας. Ὅταν πλέον πέρασε ἡ ὥρα, ἔρχεται ἡ Μάρθα καὶ λέει στὸ Χριστό· Δὲν μὲ λυπᾶσαι, Κύριε; Ὅλη τὴν ὥρα εἶμαι μόνη στὴν κουζίνα· στείλε τὴ Μαρία νὰ μὲ βοηθήσῃ. Καὶ ὁ Χριστὸς τί ἀπήντησε; Λόγια ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσουμε. Καὶ μόνο τὰ λόγια αὐτὰ ἂν ἀκούσουμε ὅλοι, κ' ἐγὼ ὁ ἐπίσκοπος κ' ἐσεῖς ὁ λαός, μικροὶ - μεγάλοι, ἄσπροι - μαῦροι, φτάνουν νὰ μᾶς σώσουν· εἶνε ἡ ὑψίστη φιλοσοφία τῆς ζωῆς· εἶνε ἕνας μέγας ἐλεγχος ποὺ ἀπευθύνει ὁ Χριστὸς διὰ τῆς Μάρθας πρὸς ὅλο τὸν κόσμον· «Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δέ ἐστι χρεία» (Λουκ. 10,41-42).

Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά; Τὸ νόημά τους εἶνε τὸ ἐξῆς. Μάρθα, δὲν μ' ἔχεις καταλάβει. Ἔρχομαι στὸ σπίτι σας τόσες φορές, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνθηκες ποιὸς εἶμαι. Ἐγὼ δὲν ἦρθα σ' ἐσᾶς νὰ φάω καὶ νὰ πῶ σὰν κανένας ἄρχοντας τοῦ κόσμου τούτου. Φτάνει γιὰ μένα ἓνα λιτὸ φαγητὸ καὶ λίγο κριθαρένιο ψωμί. Στὸ σπίτι σας ἦρθα, γιὰ νὰ σᾶς εὐλογήσω καὶ νὰ σᾶς διδάξω. Τὰ λόγια μου εἶνε τὸ ἀναγκαιότερο πρᾶγμα στὸν κόσμον· καὶ αὐτὰ τὰ λόγια ἔπρεπε νὰ τ' ἀκούσης περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο. Κι ὅταν θὰ ἐρχόταν τὸ μεσημέρι, κάτι θὰ βρισκόταν νὰ φᾶμε πεινασμένοι. «*Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δέ ἐστι χρεία*» (ἐ.ἀ.).

Ἐν συνεχείᾳ τὸ εὐαγγέλιο λέει, ὅτι –σὲ ἄλλη περίπτωση– μιὰ γυναίκα ποὺ ἄκουγε τὸ Χριστὸ νὰ μιλάει, τόσο ἐνθουσιάστηκε, ὥστε αὐθόρμητα ὕψωσε φωνὴ καὶ εἶπε· –«*Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὗς ἐθήλασας*» (ἐ.ἀ. 11,27)· χαρὰ στὴ μανούλα ποὺ σὲ γέννησε, ἐννοώντας δηλαδὴ τὴν Παναγία. Καὶ ὁ Χριστὸς τί ἀπήντησε· –«*Μενοῦνγε*», λέει, «*μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν*» (ἐ.ἀ. 11,28). Δηλαδή· Naί ἀλήθεια (αὐτὸ σημαίνει τὸ «μενοῦνγε»), ἀλήθεια μακαρία εἶνε ἡ Μητέρα ποὺ μὲ γέννησε· ἀλλὰ, κοντὰ στὴν Παναγία, μακάριοι, τρισευδαίμονες, τρισευτυχισμένοι, εἶνε ὅσοι ἀκοῦνε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐφαρμόζουν.

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, μὲ ἀπλᾶ λόγια εἶνε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἄς κρατήσουμε τὸν **ἐλεγχὸ τοῦ Χριστοῦ** μας. Ἀπὸ τότε ποὺ εἶπε ὁ Κύριος τὰ ἅγια αὐτὰ λόγια του πέρασαν δεκαεννέα αἰῶνες, καὶ ὅμως αὐτὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν. Ὅπως ὁ ἥλιος, ἂν καὶ ἔγινε πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζει καὶ νὰ θερμαίνει τὴν πλάσι, ἔτσι καὶ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας ἐξακολουθοῦν νὰ φωτίζουν, νὰ ἐνισχύουν, νὰ παρηγοροῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐλέγχουν τὸν ἄνθρωπο. **Στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς ἀπευθύνεται** ὁ ἐλεγχος αὐτός, δὲν ἀπευθύνεται μόνο στὴ Μάρθα. Καθένας ἀπὸ μᾶς εἶνε Μάρθα· δὲν εἶνε Μαρία, Μάρθα εἶνε. Ἀφοῦ ἀσχολούμεθα διαρκῶς μὲ τὰ ὑλικά, ἀπευθύνεται καὶ σ' ἐμᾶς ὁ λόγος «*Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά*» (ἐ.ἀ. 10,41). Τί μεριμνᾷς, ἄνθρωπε; Ἀπ' τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ καὶ τὰ μεσάνυχτα τί σκεπτόμαστε, τί ἐπιθυμοῦμε, τί θέλουμε; Μεριμνοῦμε, φροντίζουμε γιὰ χρήματα, φαγητὰ, ροῦχα, ἐπιπλά, αὐτοκίνητα, ἐκδρομές, διασκέδασεις... φροντίζουμε γιὰ ὅλα, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε μάταια, ἐπικίνδυνα, βλαβερά. Γιὰ ὅλα φροντίζουμε – γιὰ ἓνα δὲν φροντίζουμε. Ποιό; Γιὰ τὴν **αἰωνιότητα!** γιὰ τὴν αἰωνιότητα καμμία σκέψι. Σὰν νὰ εἴμαστε ὑλισταὶ καὶ ἄθεοι, σὰν νὰ μὴν πιστεύουμε ὅτι σὲ λίγο τελειώνει αὐτὴ ἡ ἐπίγεια ζωὴ κι ὅτι πέρα ἀπὸ τὸν τάφο ἀπλώνεται ἓνας ἀπέραντος κόσμος, **ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος**. Τίποτε ἀπολύτως. Ζοῦμε σὰν τὰ ζῶα· «*φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ἡσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32). Καμμία ἰδέα, καμμία μέριμνα γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἀρμόζει στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς ὁ ἐλεγχος «*Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά*». Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; Σὰν ἓναν ποὺ εἶνε ἄρρωστος καί, ἐνῶ πρέπει νὰ πάρῃ τὸ φάρμακο ποὺ συνιστᾷ ἡ ἐπιστήμη γιὰ νὰ γίνῃ καλά, αὐτὸς δὲν τὸ παίρνει, ἀλλὰ τρώει ἄλλες τροφές, ἀντίθετες πρὸς τὴν δίαίτα ποὺ συνιστᾷ ὁ γιατρός. Μοιάζουμε ἐπίσης

μὲ ἓναν ποὺ ναυάγησε στὸν ὠκεανὸ καί, ἐνῶ πρέπει νὰ σπεύσῃ νὰ πιάσῃ τὸ σωσίβιο γιὰ νὰ σωθῇ, αὐτὸς τὴν ὥρα ἐκείνη βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ κλέψῃ τοὺς συνεπιβάτες του.

Ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ «*Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά*» δὲν εἶνε μόνο γιὰ τὸν καθένα μας ὡς ἄτομο· ἀρμόζει καὶ **στὸ σύνολο, σὲ ὅλη τὴν κοινωνία καὶ στὸ ἔθνος** μας. Σβῆστε τὸ «*Μάρθα Μάρθα*» καὶ γράψτε «*Ἑλλάς Ἑλλάς*» καὶ θὰ συλλάβετε τὴν τραγικότητα τῆς καταστάσεώς μας. «*Ἑλλάδα μας, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δέ ἐστι χρεία*»! Μὲ τί ἀσχολοῦνται οἱ παπᾶδες μας, οἱ δεσποτάδες μας, οἱ βουλευτάδες μας, οἱ πρωθυπουργοί μας, ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι; Γιὰ τὰ ὑλικά πράγματα, γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ· πῶς νὰ φτειάξουμε γεφύρια, δρόμους, ἐργοστάσια, καμινάδες... Καὶ τώρα πῶς –τὸ ...μεγάλον σχέδιο, αὐτὸ ποὺ θὰ γίνῃ ὁ τάφος τῆς Ἑλλάδος–, πῶς νὰ ἐντάξουμε τὴν Ἑλλάδα στὴν Ε.Ο.Κ.! Ἀπὸ 'κεῖ περιμένουμε νὰ 'ρθῇ ὁ παράδεισος, ἡ εὐτυχία μας... «*Ἑλλάς Ἑλλάς, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά*». Μὲ ὅλα ἀσχολοῦνται οἱ Ἕλληνες. Ἀκόμα καὶ στὴ βουλὴ δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο ν' ἀσχοληθοῦν καὶ ἀσχολήθηκαν μὲ τὶς ἀμβλώσεις· ἔβγαλαν νόμο, καταραμένο νόμο, μὲ τὸν ὁποῖο κάθε γυναίκα μπορεῖ εὐκόλα νὰ κάνῃ ἔκτρωσι. «*Ἑλλάς Ἑλλάς, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δέ ἐστι χρεία*».

Ποιό εἶνε αὐτὸ τὸ ἓνα, τὸ ὁποῖο χρειάζεται ἡ Ἑλλάδα μας; Παραπάνω ἀπὸ τὶς καμινάδες, τὰ ἐργοστάσια καὶ τὴν Ε.Ο.Κ. καὶ παραπάνω ἀπὸ κάθε συμμαχία, ἓνα ἔχει ἀνάγκη ἡ Ἑλλάδα· τὴν **προστασία τοῦ Θεοῦ** καὶ τὸ **Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ**.

Ἐναν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τοῦ γένους, τὸν **Κοραῖ**, μόλις εἶχε ἐλευθερωθῇ ἡ πατρίδα μας ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ, πῆγαν στὸ Παρίσι, τὸν βρῆκαν, γέρο ἐνεπνέοντα χρονῶν, καὶ τοῦ λένε· –Ἡ Ἑλλάδα ἐλευθερώθηκε· τί χρειάζεται τώρα ἡ πατρίδα μας; Αὐτὸς σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, πῆγε στὴ βιβλιοθήκη, βρῆκε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τοὺς λέει· –**Τὸ Εὐαγγέλιο!** αὐτὸ καὶ μόνο φτάνει γιὰ νὰ γίνῃ ἡ πατρίδα μας τὸ πιὸ εὐτυχισμένο κράτος τοῦ κόσμου.

Δὲν θέσαμε δυστυχῶς ὡς βάσι τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀντιθέτως **τὸ παραβιάζουμε**, τὸ παλαμίζουμε, τὸ περιφρονοῦμε, τὸ καταπατοῦμε.

Ἄς ἀκούσουμε τὸν ἐλεγχὸ τοῦ Χριστοῦ· «*Ἐνός ἐστι χρεία*». **Νὰ μὴ παντοῦ τὸ Εὐαγγέλιο**· στὰ σπιτία, στὰ σχολεῖα, στὰ δικαστήρια, στὸ στρατό, στὴ βουλὴ, στὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων. **Τὸ Εὐαγγέλιο παντοῦ**. Ντροπὴ μας, μεγάλη ντροπὴ, οἱ Τοῦρκοι νὰ ἔχουν στὰ χέρια τὸ Κοράνιο καὶ νὰ τὸ διαβάζουν μικροὶ – μεγάλοι. Ντροπὴ μας, οἱ ἄθεοι νὰ κρατοῦν τὰ βιβλία τοῦ ὑλισμοῦ καὶ νὰ τὰ διδάσκουν στὰ σχολεῖα. Καὶ ἐμεῖς, ποὺ ἔχουμε τὸ ἀνώτερο βιβλίον τοῦ κόσμου, τὸ θεόπνευστο Εὐαγγέλιο, γραμμένο στὴ γλῶσσα μας, καὶ κανεὶς νὰ μὴν τὸ ἀνοίγῃ, ἀλλὰ ν' ἀκοῦμε ραδιόφωνα καὶ νὰ βλέπουμε τηλεοράσεις, ποὺ μᾶς σκοτίζουν καὶ μᾶς τυφλώνουν. Γι' αὐτὸ κλείνω ἐδῶ καὶ κατεβαίνω ἀπὸ τὸν ἄμβωνα μὲ ἀναστεναγμὸ καὶ δάκρυ. «*Ἑλλάς Ἑλλάς, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἑνὸς δέ ἐστι χρεία*». Ἐνα χρειάζεσαι, τίποτε ἄλλο. Πάρε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ζῆσε μ' αὐτό. **Αὐτὸ θὰ σὲ σώσῃ.**

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**